

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5295/23
4.7.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, чланова већа, у парници тужила АА, из ..., ББ из ..., које обе заступа пуномоћник Душан Сивчев, адвокат из Панчева, Улица Његошева број 2/5, против туженог ВВ из ..., кога заступа пуномоћник Султан Фератовић, адвокат из Панчева, Улица Војводе Радомира Путника број 15, ради дуга, одлучујући о жалбама тужила и туженог изјављеним против пресуде Основног суда у Панчеву П 2024/22 од 20.6.2023. године, у седници одржаној дана 4.7.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву П 2024/22 од 20.6.2023. године у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужилама солидарно на име дуга за неисплаћену закупнину исплати износ од 160 евра на име закупнине за 2015. годину и износ од 315,00 евра на име закупнине за 2017. годину, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, у динарској противвредности почев од 24.12.2018. године па до исплате; износ од 315 еура на име закупнине за 2018. годину у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, а у динарској противвредности по средњем курсу НБС почев од 1.1.2019. године па до исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Панчеву П 2024/22 од 20.6.2023. године у преосталом делу става првог изреке, тако што се тужбени захтев тужила којим су тражиле да се обавезе тужени да им солидарно на име дуга за неисплаћену закупнину исплати износ од 834,00 еура на име закупнине за 2016. годину у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, у динарској противвредности по средњем курсу НБС која тече од 1.1.2017. године до исплате, као и затезну камату у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане

за 8 процентних поена, а у динарској противвредности, и то: за 2015 годину на износ од 160 евра почев од 1.1.2016. године а закључно са 23.12.2018. године, и за 2017. годину на износ од 315 еура почев од 1.1.2018. године закључно са 23.12.2018. године, **ОДБИЈА КАО НЕОСНОВАН.**

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву П 2024/22 од 20.6.2023. године у делу става другог изреке којим је одбијен део тужбеног захтева тужила којим су тражиле да им тужени исплати износ од од 457,00 евра на име закупнине за 2016. годину у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са припадајућом затезном каматом.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Панчеву П 2024/22 од 20.6.2023. године у преосталом делу става другог изреке па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени ВВ да тужилама АА и ББ, поред износа досуђених ставом првим изреке побијане пресуде, на име закупнине, солидарно исплати још и износ од 331,2 еура за 2017. годину у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинасирање увећане за 8 процентних поена, а у динарској противвредности по средњем курсу НБС која тече од 24.12.2018 године па до исплате, износ од 331,2 еура за 2018. годину у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинасирање увећане за 8 процентних поена, а у динарској противвредности по средњем курсу НБС која тече од 1.1.2019 године па до исплате; док се у преосталом делу тужбени захтев за исплату износа од још 451,15 евра за 2017. годину у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, која тече од 1.1.2018. године па до исплате, затезне камате у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинасирање увећане за 8 процентних поена, а у динарској противвредности по средњем курсу НБС која тече на износ од 331,2 евра почев од 1.1.2018. године па до 23.12.2018 године, као и износа од још 451,15 евра за 2018. годину у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинасирање увећане за 8 процентних поена, а у динарској противвредности по средњем курсу НБС која тече која тече од 1.1.2019. године па до исплате, **ОДБИЈА** се као неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка из става трећег изреке пресуде Основног суда у Панчеву П 2024/22 од 20.6.2023. године па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужилама накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 630.782,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења.

СВАКА странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужила и обавезан тужени да тужилама солидарно на име дуга за неисплаћену закупнину исплати укупан износ од 1.624 еура и то: износ од 160 еура за 2015. годину у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинасирање увећане за 8 процентних поена, а у динарској противвредности по средњем курсу НБС која тече од 1.1.2016 године па до исплате, износ од 834 еура за 2016. годину у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинасирање увећане за 8 процентних поена, у динарској противвредности по средњем курсу НБС која тече од 1.1.2017. године до исплате, износ од 315 еура за 2017. годину у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинасирање увећане за 8 процентних поена, а у динарској противвредности по средњем курсу НБС која тече од 1.1.2018. године па до исплате, износ од 315 еура за 2018. годину у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинасирање увећане за 8 процентних поена, а у динарској противвредности по средњем курсу НБС која тече од 1.1.2019. године па до исплате. Ставом другим изреке, вишак тужбеног захтева тужила се одбија, преко досуђених па до тражених износа, и то за износ од 457 евра на име закупнину за 2016. годину у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате (од досуђених 834 еура па до тражених 1.291 еура) са припадајућом затезном каматом, за износ од 782,35 еура на име закупнине за 2017. годину у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате (од досуђених 315 еура па до тражених 1.097 еура) са припадајућом затезном каматом на тај износ, и за износ од 782,35 еура на име закупнине за 2018. годину у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате (од досуђених 315 еура па до тражених 1.097 еура) са припадајућом законском затезном каматом на тај износ. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужилама накнаде трошкове парничног поступка у износу од 742.979,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Против наведене пресуде, тужиле су благовремено изјавиле жалбу, побијајући је у ставу другом изреке пресуде, из свих разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка су тражиле и определиле. Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је ставу првом и трећем изреке из свих разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Испитујући првостепену пресуду на основу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП-а ("Службени гласник РС" бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), Апелациони суд је оценио да су жалбе тужила и

туженог делимично основане у погледу одлуке о главној ствари, при чему је жалба туженог делимично основана у погледу одлуке о трошковима поступка.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Супротно наводима из жалби, првостепени суд није учинио битну повреду поступка из чл. 12 ове законске одредбе, јер је за своју пресуду дао јасне и довољне разлоге, изрека пресуде је разумљива и не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи са садржином изведених доказа.

Пресудом Основног суда у Панчеву П 1683/18 од 28.10.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиљама солидарно на име дуга за неисплаћену закупнину исплати укупан износ од 1.624 еура у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, на сваки појединачни износ ближе описан овим ставом пресуде, док је ставом другим изреке, одбијен тужбени захтев тужиља преко досуђеног до тражених износа. Ставом трећим изреке наведене пресуде, обавезан је тужени да тужиљама исплати на име трошкова парничног поступка износ од 429.736,80 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате. Наведена пресуда укинута је решењем Апелационог суда у Београду Гж 931/22 од 28.9.2022. године и списи предмета враћени првостепеном суду на поновно суђење, јер је остало нејасно да ли је и за које парцеле закуп престао пре датог отказа уговора о закупу, с обзиром на то да је тужени у обавези да плаћа закупнину за преузете парцеле без обзира да ли их обрађује или не.

Поступајући по налогу из решења Апелационог суда, првостепени суд је утврдио да је мајка тужиља сада покојна ГГ туженом издала у закуп пољопривредно земљиште и то парцелу број ... КО ..., њива 4.класе, површине 44а 74м², парцелу број ... КО ... њива 4. класе, површине 56а 47м², парцелу број ... КО... њива 4 класе, површине 1х а 26 а 24м², парцелу број ... КО ..., њива 5.класе, површине 27а 30м², у 3/4 дела односно 2047м², као и парцелу бр. .. КО ..., њива 6. класе, површине 74а 31м² по цени од 150 евра по катастарском јутру. Како је ГГ преминула 2008. године, тужени је наведене катастарске парцеле користио и након 2008. године по усменом уговору закљученом са ћеркама пок.ГГ, а овде тужиљама, као закуподавцима напред наведеног пољопривредног земљишта. Тужиље, иначе већ дужи временски период. бораве у ..., где раде, при чему сваке године долазе у Републику Србију у неколико наврата. Тужени је у периоду од 2008. године до 2015. године уредно испуњавао своју уговорну обавезу према тужиљама као закуподавцима, и то све до краја 2015. године, када је каснио са плаћањем закупнине па им је остао дужан закупнину у износу од 560 еура. Како је првостепени суд током поступка утврдио, тужени је током 2016. године исплатио тужиљама на име преостале закупнине за 2015. годину износ од 400 еура, и то исплатом на руке ДД, тако да је тужиљама остао дужан износ од 160 евра. На име закупа пољопривредног земљишта за 2016. годину тужени је исплатио рођацима овде тужиља, ЂЂ и ЕЕ износ од 1.200 евра (рачунајући 8 ланаца по 150 евра) сматрајући да је део земље коју обрађује њихова, те да њима припада закупнина. Како су тужиље туженом упутиле опомену пред тужбу препорученом пошиљком од 27.9.2018.

године, којом су му отказале предметни уговор о закупу пољопривредног земљишта са отказним роком од 30 дана и позвале овде туженог да изврши предају у поседа и исплати закупнину коју дугује за 2015. годину у износу од 560 евра, за 2016. годину у износу од 1.350 евра, 2017. годину у износу од 1.350 евра, односно закључно са 2017. годином 3.260 евра, док накнада за 2018. годину доспева 31.10.2018. године, то је првостепени суд закључио да је наведени уговор тада и раскинут, што је потврђено и исказом сведока ЖЖ те сведока ЂЂ, којим су потврђени наводи тужила да није било дилеме да ли ће тужени и убудуће почев од 2016. године обрађивати земљу тужила, већ да је имао намеру да плати закуп ономе "ко донесе папир да је земља његова". Првостепени суд је утврдио и да је тужени у 2016, 2017. и 2018. године обрађивао парцелу број ... КО ..., парцелу бр. ... КО ..., парцелу број ... КО ..., парцелу број ... КО ... и парцелу број ... Ко ..., у 3/4 дела односно 2047м3, при чему је закључио да је тужени парцеле број ... КО ... и парцелу бр. ... КО ..., користио и обрађивао закључно са 2016. годином. Оценом изведених доказа првостепени суд је утврдио да парцеле ... КО ..., ... КО ... и ... КО ... тужени није обрађивао. Приликом одлучивања о висини неплаћене закупнине, првостепени суд је имао у виду налаз и мишљење судског вештака Милана Грубанова од 24.6.2021 године као и допуну налаза и мишљења од 1.7.2021. године, те одређени захтев тужила, по којем цена закупа по кат.јутру по месним приликама износи 200 евра, али је имајући у виду да се тужене нису противиле обнављању уговора о закупу, закључио да тужени треба да плати тужилама договорену цену закупа од 150евра/к.ј. Имајући у виду овако утврђено чињенично стање првостепени суд је закључио да је тужени у 2016. години обрађивао земљу тужила у укупној површини од 32200м², а у 2017 години и 2018. години у површини од 12145 (32200-7431-12624), а како је утврђено током поступка да су парничне странке договориле закуп земљишта по цени од 150евра/к.ј, првостепени суд је закључио да је тужени у обавези да тужилама по основу закупа пољопривредног земљишта исплати најпре неисплаћени износ закупнине од 160 евра на име закупа за 2015. годину, а потом за 2016. годину укупан износ од 834,00 евра имајући у виду да је обрађивао пољопривредно земљиште тужила у површини од 32200 м², што је 5,560 к.ј. (32200/5755) по цени од 150евра/к.ј. Како је првостепени суд закључио да је тужени у 2017. и 2018. години обрађивао земљиште тужила у површини од 12145м², што је 2,110кј, по цени од 150евра/к.ј, то цена закупнине коју је тужени дужан да плати тужилама за 2017. и 2018. годину износи по 315 евра. Првостепени суд је оценио да је потраживање тужила није застарело, с обзиром да тужиле потражују закупнину за период од 2016-2018. године, и део закупнине за 2015. годину, и да је тужба поднета 24.12.2018. године, у оквиру трогодишњег рока прописаног одредбом члана 375 Закона о облигационим односима, при чему је оценио да је уплатом дела закупнине за 2015. годину у пролеће 2016. године дошло до прекида застаревања у погледу закупнине за 2015. годину.

Првостепени суд је на основу изведених доказа, које је оценио у смислу одредбе чл.8 ЗПП-а, правилно и потпуно утврдио чињенично стање које се наводима у жалби тужила и туженог не доводи у сумњу. На утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право кад је оценио да је између правног претходника тужила и туженог, а потом и између овде парничних странака закључен усмени уговор о закупу пољопривредном земљишта, по којем је тужени био у обавези да исплаћује тужилама закупнину у висини од 150 евра по к.ј, те да су предмет наведеног

уговора о закупу биле кат.парцеле број ... КО ..., бр. ... КО ..., број ... КО ... у 3/4 дела, бр. ... КО ... и бр. ... КО ..., а који је уговор отказан опоменом пред тужбу дана 27.9.2018. године. Разлоге које је за свој чињенично-правни закључак у овом делу побијане одлуке дао првостепени суд у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд као другостепени те одлуку посебно не образлаже на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП-а.

Одредбом члана 567. Закона о облигационим односима – ЗОО ("Сл. лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89 - одлука УСЈ и 57/89, "Сл. лист СРЈ", бр. 31/93 и "Сл. лист СЦГ", бр. 1/2003 - Уставна повеља и " Сл.гласник РС" бр.18/2020) прописано је да се уговором о закупу обавезује се закуподавац да преда одређену ствар закупцу на употребу, а овај се обавезује да му за то плаћа одређену закупнину, а употреба обухвата и уживање ствари (прибирање плодова), ако није друкчије уговорено или уобичајено. Одредбом члана 569 став 1 истог закона прописано је да је закуподавац дужан предати закупцу закупљену ствар у исправном стању, заједно са њеним припацама. Одредбом члана 596 став 1 ЗОО прописано је да када по протеклу времена за које је уговор о закупу био закључен, купац продужи да употребљава ствар, а закуподавац се томе не противи, сматра се да је закључен нов уговор о закупу неодређеног трајања, под истим условима као и претходни, док је чланом 597 став 1 ЗОО прописано да уговор о закупу чије трајање није одређено нити се може одредити из околности или месних обичаја престаје отказом који свака страна може дати другој, поштујући одређени отказни рок.

Супротно наводима жалбе туженог, правилно је поступио првостепени суд када је донео одлуку садржану у ставу првом изреке, којом је обавезао туженог да тужилама исплати износ од 150 евра на име закупнине за 2015 годину, јер је како је то утврђено током поступка тужени остао дужан износ од 560 евра тужилама на име закупнине за 2015 годину, при чему је износ од 400 евра на име закупнине за 2015.годину исплатио ДД. На другачију одлуку овог суда нису од утицаја наводи жалбе туженог којима указује да је исплатом од 1.200 евра за 2016 годину исплатио тужилама и наведени износ дуговане закупнине за 2015. године, јер је током поступка утврђено да је тужени исплатом износа од 1.200 евра ЂЂ и ЕЕ исплатио целокупан износ закупнине за 2016. Тужени није ни спорио да је предмет уговора о закупу парничних странка било 8 ланаца и пет хвати, по цени од 150 евра по катастарском јутру, из чега произилази да износ од 1200 евра не обухвата и дуговани износ закупнине за 2015. годину.

С друге стране, не може се прихватити као правилан закључак првостепеног суда да је тужени дужан да исплати тужилама на име закупнине за 2016 годину износ од 834 евра са припадајућом законском затезном каматом, досуђен ставом првим изреке побијане пресуде. Наиме, како је првостепени суд утврдио да је на име закупа предметног пољопривредног земљишта за 2016. годину тужени током 2016. године исплатио предметну закупнину рођацима тужила, и то брату од ујака ЕЕ и сестри од ујака ЂЂ у износу од 1.200 евра (8 ланаца по 150 евра) основано сматрајући да је део земље који обрађује њихова, то је Апелациони суд закључио да је неоснован тужбени захтев тужила којим су од тужиоца тражиле исплату закупнине за 2016. годину, све са припадајућом законском затезном каматом од дана доспелости па до исплате, јер је износ закупнине који тужиле потражују на име закупа за 2016. годину тужени већ

исплатио рођацима тужиља, који су се легитимисали као власници дела парцела које су тужиље дале у закуп туженом.

Надаље, иако је правилно првостепени суд закључио да је тужени 2017. и 2018. години обрађивао кат.парцелу број ... КО ..., кат.парцелу бр. ... КО ... и кат.парцелу број ... КО ..., због чега је правилно поступио када је ставом првим изреке побијане пресуде обавезао туженог на исплату закупнине у износу од по 315 евра са припадајућом каматом, не може се прихватити као правилан закључак првостепеног суда да је тужбени захтев тужиља неоснован у делу којим су тражиле исплату закупнине за парцелу број ... Ко ..., са образложењем да је тужени наведену парцелу користио закључно са 2016. годином.

Како је кат. парцела ... КО ..., била предмет уговора о закупу парничних странака, како је то по правилно утврдио првостепени суд, а како је уговор о закупу отказан опоменом пред утужење дана 27.9.2018. године, то је тужени био у обавези да плаћа закупнину за закупљену парцелу тужиљама без обзира да ли је исту обрађивао или не, дакле, тужени је био у обавези да плаћа закупнину за кат.парцелу број ... Ко ... 2017 и 2018. године без обзира што према чињеничном утврђеном првостепеног суда исти наведне катастарску парцелу није користио. С обзиром да је предметним уговором о закупу обухваћена и кат.парцела број ... КО ..., међутим, тужилац тужбени захтев коначно прецизирао дана 18.5.2023. године у складу са допунским налазом и мишљењем судског вештака Милана Грубанов од 1.7.2021. године, који је извршио обрачун висине закупнине за 2017. и 2018. годину без кат.парцеле ... КО ..., то из наведеног произилази да тужиље и не потражују закупнину за напред наведену катастарску парцелу 2017. и 2018. годину.

Како је по оцени Апелационог суда, првостепени суд правилно закључио да су предмет усменог уговора о закупу најпре пок. ГГ и туженог, а потом тужиља и туженог биле: кат.парцеле ... КО ... у површини од 4474м², кат.парцеле ... КО ... у површини од 5647м², кат.парцеле ... Ко ... у површини од 12624м², кат.парцеле ... КО ... у површини од 2047м²(3/4дела), тако да укупна површина пољопривредног земљишта која је била предмет уговора о закупу парничних странака износи 24795м² (4474+5647+12624+2047), то је побијана пресуда морала бити преиначена у ставу другом изреке, с обзиром на то да укупна површину кат.парцела које су биле предмет уговора закупу у 2017. и 2018. године износи 24795м² (24795/5755), што је 4,308 к.ј. по цени од 150 евра/к.ј, па закупнина за напред наведене катастарске парцеле укупно износи по 646,2 евра по години. Дакле, тужиљама поред износа од 315 евра за 2017. годину и износа од 315 евра за 2018. годину досуђеног ставом првим изреке, припада и износ од још 331,2 еура за 2017. годину и износ од 331,2 еура за 2018. годину.

Код правилног утврђења првостепеног суда у погледу парцела које су биле предмет усменог уговора о закупу, без утицаја на другачију одлуку суда су наводи жалбе тужиља којима указује да је првостепени суд изоставио три парцеле које су биле предмет уговора о закупу. Тужени током поступка није спорио да је предмет усменог уговор о закупу који је закључио са пок. ГГ било 8 ланаца и пет хвати пољопривредног земљишта, међутим, тужиље током поступка нису доказале, иако је на њима био терет доказивања у смислу члана 231 ЗПП-а, да су преостале три катастарске парцеле бр... КО ..., бр. ... КО ... и ... КО ... биле предмет усменог уговора о закупу. Чињенице које указују да су

предметне парцеле обрађиване не воде закључку да је наведене парцеле обрађивао тужени, самим тим ни да је закључио усмени уговор о закупу истих, ово тим пре што је првостепени суд из исказа сведока утврдио да на истима нису виђали туженог да их обрађује. Поред тога ни у опомени пред утужење које су тужиле упутиле туженом, а којим отказују уговор о закупу пољопривредног земљишта нису означени бројеви катастарских парцела који тужени обрађује по основу предметног уговора о закупу, већ је констатовано да тужени обрађује у својству закупца укупну површину од 9 катастарских јутара, из чега произилази да ни тужиле не могу са сигурношћу да одреде тачне бројеве катастарских парцела које су дате у закуп туженом. Ово тим пре што се власник кат.парцеле ... КО ... успротивио коришћењу исте од стране туженог.

Без утицаја су на другачију одлуку суда наводи жалбе туженог којима оспорава активну легитимацију тужилца, указујући на то да у време када су поднеле тужбу нису биле укњижене као власнице предметних парцела. Активна легитимација тужилца да траже предметну закупнину произилази из закљученог уговора о закупу. Чак и да тужене нису уписане као власници појединих пољопривредних парцела, уговором о закупу се не преноси својина, па закуподавци, овде тужиле не морају бити власнице закупљеног пољопривредног земљишта, јер се исто предаје закупцу само на употребу.

Неосновани су и наводи жалбе туженог којима указује да се из изреке првостепене пресуде не види за које је то парцеле тужени дужан да плати закупнину, јер је у образложењу првостепене пресуде првостепени суд тачно определио на име којих парцела и за коју површину је тужени дужан да плати предметну закупнину, док је у изреци побијане пресуде тачно означена година и износ који је тужени дужан да плати на име закупнину, а спрам утврђене површине пољопривредног земљишта датог у закуп туженом.

Нису основани ни жалбени наводи туженог којима напада слободну оцену доказа првостепеног суда. Наиме, првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8. ЗПП-а, којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане, те на правилност побијане одлуке нису од утицаја ни жалбени наводи туженог којима указује да је првостепени суд погрешно оценио исказ парничних странака, те исказ сведока ЋЋ која је на рочишту за главну расправу потврдила наводе тужилца да у току разговора са туженима није било дилеме да ли ће он или не убудуће, почев од 2016. године, обрађивати земљу тужилца, али да је имао намеру да плати закуп ономе "ко донесе папир да је земља његова", који исказ сведока цењен као тачан и објективан.

Такође, правилно је ценио првостепени суд да није од значаја да ли је тужени одређене парцеле престао да обрађује током агротехничке године, с обзиром да се закуп пољопривредног земљишта уговора на годишењем нивоу.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе које су тужиле и тужени истакли у жалби али их, будући да не могу довести до другачије одлуке у овом поступку, није посебно образлагао, сагласно члану 396. став 1. и 2. ЗПП-а.

Међутим, одлучујући о траженој затезној камати на досуђени износ неисплаћених закупнина, првостепени суд је погрешно применио материјално право. Наиме, у конкретном случају има места примени одредбе члана 279. став 3. ЗОО, а којом одредбом је прописано да на повремена доспела новчана давања тече затезна камата од дана када је суду поднесен захтев за њихову исплату. У смислу напред цитиране одредбе за повремено новчано давање као што је закупнина, тужиле имају право на камату од дана када је суду поднесен захтев за њихову исплату. Како је у том делу погрешно примењено материјално право на шта Апелациони суд пази по службеној дужности, првостепена пресуда је преиначена у делу става првог изреке којим је одлучено о затезној камати досуђеној за 2015. и 2017. године, па је тужилама камата на досуђени износ неисплаћених закупнина досуђена почев од 24.12.2018. године као дана подношења тужбе, па до исплате, док је у преосталом делу захтев за исплату затезне камате тужила за 2015 и 2017. годину одбијен као неоснован.

С друге стране, првостепени суд је правилно поступио када је обавезао туженог да тужилама исплати затезну камату на износ закупнине за 2018 годину почев од 1.1.2019. године па до исплате, крећући се у границама постављеног тужбеног захтева тужила, а ово с обзиром на то да из опомене пред утужење произилази да износ закупнине за 2018. годину доспева 31.10.2018. године.

На основу изложеног, Апелациони суд је одбио као неосноване жалбе тужиоца и туженог и потврдио првостепену пресуду у делу става првог и делу става другог изреке, па је применом члана 390. ЗПП-а, донео одлуку као у ставу првом и трећем изреке ове одлуке, при чему је преиначио ожалбену пресуду у преосталом делу става првог и другог изреке применом одредбе члана 394 тачка 3 и 4 ЗПП-а и одлучио као у ставу другом и четвртом изреке.

Поред тога, основана је жалбе туженог и у погледу одлуке о трошковима парничног поступка из става трећег изреке ожалбене пресуде јер је иста донета погрешном применом члана 153 и 154. ЗПП, па је иста преиначена тако што је тужени обавезан да тужилама накнади трошкове парничног поступка, у границама постављеног захтева и према вредности са којом су успеле у спору, у укупном износу од 630.782,00 динара и то: на име састава тужбе и осам образложених поднеска (од 29.5.2019. године, 16.8.2019. године, 15.1.2020. године, 6.2.2020. године, 1.4.2021. године, 21.4.2021. године, 24.6.2021. године и 13.7.2021. године), у износу од по 20.250,00 динара, за заступање на 16 одржаних рочишта у износу од по 21.750,00 динара, на име вештачења у износу од 20.000,00 динара, на име жалбе износ од 40.500,00 динара и таксе на жалбу у износу од 13.618,00 динара, као и на име таксе на тужбу и таксе на пресуду у износу од по 13.207,00 динара, све према важећој Адвокатској тарифи у време доношења првостепене пресуде, и Таксеној тарифи важећој у време настанка таксене обавезе, а с обзиром на заступање две странке, те је на досуђени износ трошкова тужилама досуђена и законска затезна камата у смислу члана 277 и 324 ЗОО, почев од дана наступања извршности одлуке, па до исплате, па је на основу члана 401. тачка 3. ЗПП, одлучено као у ставу петом изреке изреке.

Тужиле немају право на накнаду трошкова на име састављања трошковника, а не припадају им ни трошкови састава пет поднесака (од 9.1.2020. године, 21.8.2020. године, 26.3.2021 године, 3.5.2023.године и

2.6.2023.године), с обзиром да се не ради о трошковима који су били потребни за редовно вођење парничног поступка, на основу члана 165 став 1 у вези са чланом 154 ЗПП-а.

Како су обе странке делимично успеле у жалбеном поступку, а применом одредбе чл.165 у вези са чланом 153 став 2 ЗПП-а, одлучено је као у ставу шестом изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић